

מסורת הש"ס

(א) וְיָרִיה־ד: וְיָנִי
(ב) חֲלִין־ס: בְּרִיתֹת־ב: יֵא:
(ג) שָׁמַח־ס: שְׂמִינֹתֹת־ס:
(ד) פִּירֻזִין־ד: בִּסּוּכָה־ה:
(ה) שְׁלֵם־מִינֹתֹת־הֵלֵךְ־נִרְאָה
(ו) מִתְּחִילִין־וְכֵן־מִפְּשִׁי־דִּים
(ז) יֵהֵג־וְסִי־אֵלֶּה־הִי־אֶחָד
(ח) שְׂעִירֵי־סִי־ס: שָׁנָה־ח:
(ט) מִתְּחִילָה־כ: [מִתְּחִילָה־טו:
(י) וְחִסּוּס־ה: חֲלִין־נכ:
(יא) קָה־בְּרִיתֹתֹת־ה: עִירֻזִין־ס:
(יב) וְיָנִי־סִי־פִירֻזִין־ד:
(יג) דִּים־הֵלֵכֶם־וְכִסּוּסֹתֹו־דִּים
(יד) אֵלֶּה־הֵלֵכֶם־[חֲלִין־טו:
(טו) קוֹסֵם־דִּים־עִירֻזִין־ח:

ורדה אור השלם

[illegible]

הגהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה מאי
דלית ב"י דהאי מהאי
דמה פירש כיום הכפורים
נמשנה להודיענו יותר
הטעם משום דשניה
המנוח הוא משלל פירשו
כ"ל: (ב) ד"ה דאי מהתם
ב"י וישנו חכמים בשיעור
אמור ב"י דאשר יאכל שני
חשיב לכו כ"ל ותיבת
משמעו ממח:

תום' ישנים

[illegible]

כִּלְיִים וְשֵׁלִישׁ אֶין

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

כל השיעורים. האמורין באוכלין: שנייה הכוזב. לקמן קמפרס
ליה: וראיה לדבר. למה שאמרתי שלפי שנייה הכוזב בחששן שני
שיעורו חכמים בשיעור ים ראה מים הכפורים שאף בו שני חכמים
שיעורו מפני שנייה בו הכוזב בחששן: אשר לא פטונה. ולא

נבחיב אשר תאלב: מאי ראיב, למח
 לו להביח ראיב מאי אולמח דהאי
 ומחאי (ב) מה פורש ביום הכפורים
 תמנה להודיעו מהעטם משום
 דשינה הכבוד הוא יותר משל פירשו
 התם בטומאה נמי חוין דשינה
 הכבוד במשעמו ושיו חמיה
 דבשעורא: (ג) אי מהסס, מדשינה
 הכבוד בטומאה לא חמיחא דהא
 שניי הכבוד דלורחיה הוא
 למיכתב מכל האוכל אשר יאכל כי
 היי דכמיב גבי משקא אשר ישמה
 עין תמנע לו ים הכפורים דהתם
 ודאי שיה הכבוד במשעמו ושיו
 חמיה בשעורן אמור מעתה
 אח שניי בטומאה נמי משום
 שמחא דשינה הכבוד הוא דאש
 אכל שניי משעמו חשיב להו:
 תחפור שחיטת, כשיא מתוך האוכל
 טעיר זו לא ארוב מיקר לעין
 טומאה לא הוא ולא אמו דהא
 מתקרי שחיטת: ואינן כל קטופה.
 שנמצא בתוך בהמה שנשחטה דקיימא

בשעורין מאי אבות
דמחיבי קרבן אבות
לא תעשנה בשגגה
מביא קרבן על שגגה
אין מביא קרבן עי
מחיבי קרבן עד דא
דסליק אדעתיה מש
אבות קטן מאי ירבה
בקרבות מחמת שיעור
ועונשין הלכה למשה
כתבי אלא ה"ק^א
של עונשין הלכה ל
הכי שיעורין של עונש
אחרים אומרים בית
והכתוב^ב "אלה המ
לחדש דבר מעתה
ויסודם: השותה מומ
יהודה אמר שמואל
אלא כל שאילו יסל
כמלא לוגמיו הוא אנ
כמלא לוגמיו מתיבי
בש"א רביעית ובה"א
אומר משום ר"א כמלא
בתיקא אומר כדי גמיו
דאוקימנא כדי שישאל
אי הכי היינו ר"א אירא
דחוק "מתקף לה רב
ליה מקולי ב"ש ומו

הכי קאמר שיעורין של עונשין וכו'. שיעורי עונשין של
הוא עמיאל בן קנ: כמה יספ. מדינת הלל קסרין: הכי
כדי שיעלקו ליד אחד ויראה כמלא לוגמיו בדיוט ולדני א
שיסלקתו וכו'. הוב ליה בציר מרבושית והוא לה מהולי בית שמע

[illegible]

(b) לֹא-תִשָּׂא.

פ.

עונשין מיתב בתויו. ה"ג רש"י אבל כפרים היה כמו שיעורין
מיכאז כמיני פירוש מדר' חזק ארץ חטה ושעורה ואמר
כפר"ק דסוכה (דף ה:) כל הפסוק הזה לשיעורין נאמר ומשני שיעורין
של עונשין והדין עמו דל"ג ליה חדרא דמאי משני שיעורין של עונשין

דמכל מקום אכתי חזקאי קן ישעורין
של עונשין מיכתב כמזי ועוד בכל
דוכתא דפרין הי בפרק קמא דסוכה
(שם) ודעירובין (ד. ז.) מימי ל
מילתא דרבי חנן ובהל לא מימי לה
ועוד אמאי לא משיי הכא דמשי
התם קרא אסמכתא בעלמא ועוד
ליפרוך נמי עונשין מיכתב כמזי
אלא שעת מיהא דפי פריך עונשין
מיכתב כמזי אבל משיעורא לא פריך
דמין אשיטילא דשטין דהס"ט:
הכ"י נמי כספא צומיני. הא דלמר
תקם חזני (היינו ד. ז.)

קוועה מעון קריעה
תפסת מרובה לא
תפסת ואימא ביעתא
א רבי אבהו רדיה
יאכל אוכל שאתה
תקור חכמים אין בית
לביצת תרגולת א"ר
זהו צריך שיכתוב
בית דין אחר וירבה
בשיעורין אי נימא
קטן והתניא ^אישר
אשם השב מידעתו
ו לא שב מידעתו
שגגתו אלא דלא
א כות גרול ולמאי
תקרא דמחייבי קרבן
בשיעורין שמא ירבה
א"ר יוחנן ^בשיעורין
מסיני עונשין מכת
רבי יוחנן ^גשיעורים
שה מסיני תניא נמי
הלכה למשה מסיני
נו של עיבך תיקנום

תן רבי שמעון אומר שמי ידות נלכר משלם לקד דהיינו שמי עבודות שהם ה' בימים ושליש צילה שהכבד הוא ח' בימים וכדפי שמעון קיימאן ל' דכלל ודכחא אמרין כדפינה לטמא טומאת אוכלין ולרבי שמעון עולה השיעור לכיפה חלל לשאר תנאי אינו כן ואכולוהו תנאי קאי חזי חזיה לטמא טומאת אוכלין כדמוכח סוגיא אהא ושבתלק י"ח גרוגרות לחמש בימים ושליש דזה חזי שמי עבודות תמלא לכל צילה ג' גרוגרות ושליש שמיית של גרוגרת דבה' בימים צילה יב ט"ז שלש בימים ועולה לכל שלש צילה גרוגרת אחת שמיית גרוגרת

הוא ענוש הלכה למשה מסיני בזהה שיעור הוא ענוש: יפכן גרסינן איבא בנייהו כמלא לוגמיו דחוק. לבית הלל בעין גור כמלא לוגמיו דחוק: אס כן. לבית הלל מייחב כבדי וליתנייה במסכת עדיות גבי קולי בית שמאי שכולן שניות שם:

במקומו נותרו חסינול ותגבלה וכיצא בן. ודייקין מקדיקין דקרא דרביס מכל האוכל אכיל, ואיהו, חז' הו' ביצת תרגומל' ר' מי' בן קפרת, בן קפרת בן כהנא בשמיה שושנתה יולד, ודא השותא ח' דרבמיה ומצא בן בן שמיה ח' ח' א' מ' ט' כ' ט' כ' ט' קרעו, ופירו' עדיף מדר' אלעזר, דאמר אשר יאכל, אוכל שאתה יכול לאכלו בבית אחת, ואיהו חז' הו' בשאין בן כלבליה מחקת ותר' תרביצת תרגומל' א' ח' אלעזר אוכל כלב כוסה הדין חז' הו' דא חז' וואר' דל' מחייב דע' איצא כד' דמר ר' ר' [ותמן] שיעורין ל' ש' עושני ב' עושני ב' עושני ב' ש' שיעורין ל' ש' עושני הלכה למשה מסיני, אחריה אומרים ב' דני' ל' ש' עושני תביא, שאן בניא רשאי לחרש דר' פעתה, ושעני דר' הלכה למשה מסיני ששחור, וחזרו השותהו לנצוגו לנצוגו חייב, אוקינאמ' למתני' ל' לנצוגי, ב' סאלוי יסלמ' לעד, וחזרו ככלא לנצוגי, וחזרבינ' עלה כמה ישנה ויהא חייב, ב' שטאן אומרים רביעית וד' הל' חז' [וכמלא לנצוגי].

עין משפט
גר מצודה

ל' א מ"י פ"ד מלכות
מלכות אקדוה ה' א
סמך לאון קמו וקטס:
ל"ב ב מ"י פ"ד מלכות
סמכות אקדוה ה' א:
ל"ג ג מ"י פ"ד מלכות
מלכות אקדוה
הלכה ב:
ל"ד ד מ"י פ"ד מלכות
סמכות אקדוה ה' א
סמך לאון קמו וקטס:
[סמך] דמך סמך [ג] וסך
חריב סמך [ג] [סמך] דמך
סמך [ג]:

מוסף רע"י

[illegible]

יְבִינוּ חֲנָאֵל

תניא רבי אומר לא איסורין
מבחרהו כמיתין חורין
מסביראן איילין חורין
שינה הכותב במשעורין
והיו חכמי המשעורין
איהו דלבו וזיו הפבורין
שלנה הכותב במשעורין
דלא כתב לא הכתב
אלא הכתב הפבורין לא
תענה, ובקומס שהיה לו
לכותב כי לא השקש אשך
[כאכל, כתיב אשך] ורשנו
חכמינו ורשנו חכמינו
בשעורין ככותבין ונא
ראיהו לרבינו זיו הפבורין,
דלא וזיו הפבורין היה
אמנא אורחיה כתיב אהא,
לא למנא דבי וזיו מים
הפבורין, ונחור חכמינו
הכותב בשומא אורכין,
מדרה לוי להמכיל לא
אזיל שבינו אילן [מים]
ישמא, וכתיב אשך איכל,
משעורין לעילא חכמינו
כל אל להוציא משעורין
איהו חכמינו חכמינו

ישראל אוכל הבא מחמת
קצו כריסה ומצאו בחור
את דמו. והא דר' אבהו
תרגומה, שיערו חכמים
לכתוב שיעורו שמה יבא
זאת הילכתא למשה מסיני.
וקשה אלה המצות
יהי דינו של יעצב ותקנו.
כמלא לוגמיו, ותני מחגי
ומרים מלא לוגמיו. ושני

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones